

Vodou smíváš z rukou prach,
špína drží jako šmír,
vdíš krev ve vlastních šlápotách,
utíkáš až za vesmír,
tajně všem se můžeš smát
a doufat, že tě nechytí,
v hlavě plán na další atentát
svou duši zabít k přežití.

A tak ji spoutáváš,
ona ví, že se mýlíš,
jen oči zavrá, neslzí.

Rány bičem, přitlač víc,
ať pochopí a sklopí zrak,
žádný vzlyk, to ticho drásajíc
napíná jak napínák,
nesneseš pohled do očí,
ty rány spějí k ubití,
nechceš být tím, kdo duši zotročí,
musíš ji zabít k přežití.

Spoutaná čeká až
pochopíš, co je příliš
a v duši díra omrzí.